Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Februar 1887. 36te Aargang.

Kristi Død og Opstandelse.

Der er tre forskjellige Theorier, som ere antagne af Fritænkerne angaaende Jesu Opstandelse, og som blive forsvarede af forskjellige ansete Forfattere. Det vilde dog være mere overensstemmende med Sandheden, om disse Theorier, i hvilken som helst Forstand, bleve benævnede: Indvendinger mod hans Opstandelse.

Deres Indhold kunne indbefattes i følgende Sætninger.

1. Jesus var ikke virkelig død, da han blev nedtagen af Korset og lagt i Graven; og hans gjenvundne Styrke efter sin Besvimelse, som han faldt i, blev med Letheb anvendt som Grunden til hans foregivne Opstandelse.

2. Hans almindelige Aabenbaring for sine Disciple var fuldstændig aandelig eller tilsyneladende.

3. Hemmeligheden kan forklares ved at antage, at det var et Tilfælde, hvori de havde taget Fejl af hans Personlighed.

Disse tre Indvendinger udgjøre Hovedstyrken af Fritænkernes Argumenter. Naar vi ønske at overveje dem, ville vi ikke indlade os paa en vidtløftig Undersøgelse af dem. Hensigten er simpelthen den, at fremlægge en Grund for den Tro, som vi bekjende paa Kristi bogstavelige og legemlige Opstandelse, og vise hvor ufornuftige og urimelige Fritænkernes Paastande ere, som fornægte denne Lære. For at udføre dette Hverv udfordres der, at Vidnesbyrd fra Skriften maa fremføres angaaende Kristi Død og Opstandelse; og ligesaa undersøge Grundvolden, hvorpaa Fritænkernes Indvendinger ere baserede. Vi ville først tage Indvendingerne under Overvejelse og begynde med Spørgsmaalet om Jesu Død, som Fritænkerne fornægte.

Hvilke fornuftige Vidnesbyrd have vi til Beviis for Kristi Død?

Om Jesus ikke døde, som Skriften beretter, da har han med nogle faa uansete Fiskeres Hjælp haft Lykke til at paaføre hele Kristendommen det største og mest iøjnefaldende Bedrageri, der kunde tænkes eller blive udført paa Jorden. Men for at udføre dette, maa de have haft en hemmelig Aftale om Bedrageriet, der maatte være forstaaet af Mange om ikke

af alle Parterne, som paa nogen Maade havde noget at gjøre med denne Handling. Det var ikke alene Jesus og hans Disciple, som vare skyldige, men Englen, som bragte Budskabet om hans Opstandelse til hans bedrøvede Venner, maa ogsaa med Villie have givet en falsk Fremstilling, ved at foregive en Oplivelse fra en Besvimelse eller noget af en lignende Natur, som en virkelig Levendegjørelse af et dødt Legeme.

Den Hellig-Aand, som inspirerede Apostlene med Mod til at møde alle Farer og med Kraft til at prædike Jesus og ham oprejst fra de Døde, var ogsaa delagtig i Bedrageriet; og den Almægtige og alle de øvrige himmelske Væsner, som paa nogen Maade havde hjulpet til at befæste eller opholde Kristi Karakter, som et ophøjet Mønster paa Sandhed, Renhed og Hellighed, have ogsaa bidraget til at fuldføre det syndige Foretagende af Sammensværgelsen.

Dersom dette er Sandhed, hvilket det maa være om Jesus ikke døde, da taler det daarligt for Menneskenes foregivne Intelligents og Skarpsindighed og for hans Disciples Moralitet saa vel som for den antagne ophøjede Karakter af celestiale Væsner i Særdeleshed.

Og endnu videre, det synes at blive vanskeligt at fritage Pilatus og de romerske Soldater tilligemed Farisæerne fra en endnu lavere Skjændsel end den, der allerede er knyttet til deres Navne, dersom det kunde bevisliggjøres, at de tillode at dette forfærdelige Drama, som de havde begyndt med saadan Ondskab, skulde ende med en større Afskyelighed end den, hvormed den var begyndt.

Men Jesu Død er et uomstødeligt Faktum. Farisæerne bleve hans bitre Fjender, fordi han saa ofte irettesatte dem og aabenbarede deres onde Handlinger. Med utrættelig Iver og Vedholdenhed lagde de Planer til at udrydde ham, og under falske Beskyldninger droge de ham frem for Landshøvdingen, og underkjøbte Vidner til at bære falsk Vidnesbyrd imod ham, og tvang en uvillig Dommer til at udstede en Dødsdom formedelst deres vedholdende Paatrængenhed. Dødsdommen blev udført medens deres Had og afskyelige Ondskab var paa sit højeste Punkt, og at paastaa, at de, under disse Omstændigheder, ikke vare fuldkommen forvissede om hans Død er den største Urimelighed, som kan tænkes.

Dommens Fuldbyrdelse blev tillige udført for Offentligheden og paa det Sted, som almindelig var bestemt til at udføre Lovens største Straffe paa almindelige grove Forbrydere. Der blev intet af det gjort i en Vraa; og om Farisæerne og Soldaterne vare bedragne med Hensyn til hans Død, da er dette langt mere forbausende, end at Disciplene kunde blive bedragne med Hensyn til Virkeligheden af hans Opstandelse. Eftersom Dødsakten foregik under Farisæernes direkte og personlige Opsyn, saa havde de ogsaa enhver Lejlighed til at forsikre sig om at Jesus var død. Hans Person var i deres Besiddelse, indtil de valgte at overlevere det, hvilket først skete efter de stærkeste Vidnesbyrd om hans Død.

Frelserens Fjender havde Overopsynet med hans Korsfæstelse; og de udgjorde en blodtørstig Sværm af Fanatikere. Den nuværende Lynch-Lov kan ligesaa snart forfejle med sin Hensigt, som den farisæiske Pøbel var tilbøjelig til at standse, før de opnaaede at se Døden paa deres forhadte Offer, efter hvis Blod de tørstede, og det var derfor de havde sammenrottet sig. Pøbel-Love blive almindelig udøvede med Hast og ofte med Overilelse, saa at de, som udføre Handlingen, bedre kan komme i Sikkerhed, hvorfor deres Offer har en bedre Lej-

lighed til at undgaa Døden, hvilket ofte sker; men i Tilfældet med Jesus, var Omstændighederne lige det modsatte. Her havde Pøbelen Regjeringens Tilladelse og Understøttelse, og de havde Tid til at udføre den blodige Handling. I hele Beskrivelsen om Jesu Død er der ikke en eneste Hentydning til slet udført Arbejde, som Følge af Hastværk eller Frygt.

Den romerske Magt tilvejebragte ethvert Middel, som de hævngjærrige Farisæere ønskede og forlangte; deres Soldater fulgte Frelseren til Dødsstedet, hvor de sad og bevogtede ham i hans Lidelse, og paa denne Maade opmuntrede Fjenderne og deres forfærdede Venner.

Det paastaaes dog, at Jesu Død skete hurtig, og Skriften hjemler fuldstændig denne Anskuelse. Vi indrømme alt dette, men paastaa, at der er en væsentlig Forskjel af dette og at udføre en Handling i Hast. Vore Modstanderes Argumenter blive fremstillede paa en saadan Maade, at de antyde Hast ikke alene i Begivenheden af Jesu Død, men ogsaa med Hensyn til Midlerne, som bevirkede hans Død. Dette var imidlertid ikke Tilfældet. Døden kom visselig hurtig til Frelserens Hjælp; men der var Plan, Methode og Overvejelse udvist i enhver Handling forbunden med Dommens Fuldbyrdelse.

Farisæernes Plan var vel overlagt. De havde en lang Tid været bestemte paa, at Jesus skulde dø; en Beskyldning, hvorfor de kunde anklage ham, var alt hvad de manglede, og da de fik den, saa var alle Ting færdige. Korset syntes at være færdigt. De forsømte ikke at sikre sig Soldaternes Hjælp. Det var paa en Dag og Tid, som var bestemt til Fuldbyrdelse af Dom, thi der blev ført to Misdædere ud af det almindelige Fængsel, som skulde lide Døden. Jesu Navn tilføjede simpelthen en mere paa Listen af de Uheldige, som skulde lide.

Det er ufornuftigt at tale om Hastværk og Overilelse med Hensyn til Straffens Fuldbyrdelse, naar Rør, Svamp og lædskende Drikke vare beredte til øjeblikkelig Afbenyttelse; om Besippelse, som Fritænkerne sige vor Aarsag til, at de, som udførte Dommen, ikke tilfulde forsikrede sig om, enten han var død eller ikke, naar de paa samme Tid kunde bemærke Manglerne ved Pilatus' Overskrift, som han skrev over Korset. Det er uden Tvivl et unyttigt Forsøg, at bestride dette Spørgsmaal mod Saadanne, som paastaa, at en saadan Forsigtighed kan blive udvist af Mænd, som handle med overilet Hast.

Fritænkere kunne sætte hvilken Værdi paa Omstændighederne ved Kristi hurtige Død, som de behage; men de ere af største Vægt for Sandhedens Sag, og de maa tabe meget af deres Ynde selv til Fritænkerne, naar de blive tilbørlig overvejede.

Det maa erindres, at Korsfæstelsen fandt Sted lige før Beredelsen til Jødernes Sabbath, see Joh. 19, 31—33. I Følge den jødiske Ide vilde Helligdagen blive vanæret, dersom Legemerne bleve tilladte at forblive paa Korset; hvorfor Farisæerne bade Pilatus, at beordre Soldaterne til uden Ophold at aflive den lidende Frelser. Denne Befaling blev givet; men da de kom til Frelseren, brøde de ikke hans Been; thi han var allerede død. Der var Mærkværdighed nok i hans hurtige Død, til at opvække deres Mistillid.

Fritænkerne prale af deres Fornuft i Undersøgelsen af religiøse Spørgsmaal, hvilket er fuldkomment rigtigt, og vi forlange nu en uhildet Anvendelse af deres Dømmekraft, medens vi videre betragte de Punkter, som vi nu umiddelbart ville overveje. Vi ønske et ærligt Svar paa

Spørgsmaalet: Hvad gjorde Farisæerne under disse tvivlsomme Forhold?

Det er fornuftigt at antage, at de handlede ligesom Mænd i vore Dage vilde handle, der ikke ønskede at miste deres Bytte.

Om Mistilliden var en Gang kommen ind i deres Tanker, at deres Offer var falden i Besvimelse, da vilde de blive saa meget mere forsigtige med at udfinde det virkelige Factum i denne Sag. Om de forbleve uvisse, da vilde Nogen, for at gjøre det sikkert sende en Kugle gjennem Offerets Hjerne. Dette er det fornuftige Svar til vort Spørgsmaal, og det kan ikke bestrides, thi saadanne Begivenheder finder ofte Sted.

De morderiske Farisæere handlede uden Tvivl med lige saa megen Forsigtighed og Forstand, som en Morderbande vilde gjøre nu. Efter en Undersøgelse af Kristi Tilstand og for at borttage den sidste tilbageblevne Tvivl, formodentlig efter Farisæernes Forlangende, stak Soldaten et Spyd ind i Frelserens Side og strax udflød Blod og Vand. Denne sidste gruopvækkende Handling tilfredsstillede dem selv, om det ikke kan afvende enhver Tvivl om Bedrageri ved Jesu Død fra Nutidens Fritænkeres Sind.

Man kan ikke uden Aabenbaring bestemme, hvor dybt dette sidste Saar gik; men der kan ikke være megen Tvivl om, at Spydet gjennemborede Hjertepungen og gik ind i Hjærtet, og at Blodet kom fra det Sidste og Vandet fra den Første. Dette Saar alene var tilstrækkeligt til at bevirke Døden, selv om han ikke havde lidt nogen Straf, og Aarsagen til samme maa have været Forsigtighed imod at han kunde være skindød.

Vi finde saaledes, at Jesu hurtige Død er ledsaget med en Række Vidnesbyrd og Beviser, som Fritænkerne ikke med Fornuft kunne tilintetgjøre.

Men der er endnu et andet Vidnesbyrd, som maa bemærkes. Josef af Arimathæa forlangte Legemet af Pilatus, der nægtede at udlevere det, indtil han havde forvisset sig om hans Død. Landshøvdingen undrede sig over, at han var død saa hurtig, og lod kalde Høvidsmanden for Vagten. Denne Officer havde Ordre til at tilfredsstille sin Herres Forundring og Nysgjærrighed. Denne Pilatus' Fordring, hans Underretning og Tilfredsstillelse er en romersk Bekræftelse paa Frelserens Død.

Josef maa ogsaa have været vis paa, at Jesus var død; thi ellers vilde han vide, at det var unyttigt at bede om Legemet. Og dernæst finde vi, at Herrens Disciple alle opgave deres Ven for fuldstændig død.

Saaledes have alle Jesu Fjender, fra den simpleste Soldat op til Landets højeste Øvrighed, baade verdslige og religiøse Myndigheder, sat deres ubrødelige Segl og Bekræftelse paa Jesu Død. Alle hans Venner have gjort det samme, og vi mener ikke at Fornuft kan forlange mere Vidnesbyrd, dog om det forlanges, da kan det forskaffes.

Et Minde om Frelserens Død blev indstiftet, saa nær som mulig paa den Tid, da det skete, hvilket har vedligeholdt sig i den kristne Kirke siden. Hvorfor anstrængte de romerske og jødiske Nationer ikke hele deres Magt og Indflydelse for at beskjæmme denne Erindrings-Tjeneste, saaledes at den kunde ikke vedblive at vedligeholdes? Er det ikke besynderligt at Sakramentet, „Herrens Nadver", aldrig har været angrebet af nogen af hans Fjender under Foregivende af, at være et Bedrageri og en Begivenhed, som aldrig har fundet Sted?

Om vi nu ville anvende Leslie's fire Regler, som rettelig ere anerkjendte, til at bestemme Sandheden af en Sag

i Almindelighed, paa denne Begivenhed, som vi nu have under Overvejelse, saa ville vi finde, at de ville stadfæste Virkeligheden af Jesu Død. Disse Regler ere:

1. Fakta maa være saadanne, at Mænds Sanser, deres Øjne og Ører kan bedømme dem.

2. De maa blive udførte offentligt for Verdens Øjne.

3. Offentlige Monumenter maa ikke alene blive oprejste til Erindring om det; men andre ydre Handlinger blive udførte.

4. Saadanne Monumenter og Minder maa blive indførte og begynde med den Tid, da disse Fakta tildrog sig.

Om vore Læsere ville undersøge enhver af disse Regler og anvende dem herpaa, da ville de være beredte til at indrømme følgende:

1. At Begivenhederne og Omstændighederne ved Kristi Død etc. tilfredsstillede enhver af dem i den Mening, at han var død.

2. At det er spildt Tid, at disputere et Spørgsmaal med dem, som sige, at det er utilstrækkeligt til at stadfæste Virkeligheden af en historisk Begivenhed.

„Josefus Antiquities" Side 548 siger, at Pilatus dømte Jesus til Korset eller Døden, og paastaar at han døde, og at han viste sig igjen ilive for sine Venner paa den tredie Dag ifølge Skrifterne.

Tacitus, den romerske Historieskriver omtaler Jesu Død med disse Ord: „Nero overgav dem, som bekjendte sig til Navnet Kristne, til de forfærdeligste Lidelser. Ophavsmanden til dette Navn var Kristus, som blev straffet med Døden af Pontius Pilatus, Landshøvding i Tiberius Regjeringstid.

Andre Skrivelser af gamle Forfattere kunde fremvises, men dette maa være nok. De viser paa det bestemteste, at der i de ældre Tidsaldre ikke var nogen Tvivl om Frelserens Død. Fornægtelsen er opkommen i den senere Tid og i mere forstokkede Hjærter. Disse Argumenter tilintetgjør al Spidsfindighed og viser, at en saadan Begivenhed har fundet Sted; og Manges rene og hellige Karakter, som stadfæster det, beviser at det var saaledes, som de Kristne troede det at være, ellers vilde i modsat Fald den Hellig-Aand og Gud selv blive medskyldige i Bedrageriet.

(Fortsættes.)

Et Advarsels Ord.

Vi ønske at sige til Eder, kjære Læsere, som ikke ere af vor Tro, forsøm ikke den Lejlighed, som I nu have. Denne Advarsel angaar Eder. Den kommer fra en modsat Retning og paa en forskjellig Maade fra det, som I maaske ere vante til at høre. Det er Herren, som har talet i dette det nittende Aarhundrede, og det ikke paa en mystisk eller ufattelig Maade, men med en tydelig og forstaaelig Stemme. Ja mere end dette! Han har nedladt sig til at aabenbare sig i sin Herlighed, og ved sin Nærværelse samtalet med Mænd ligesom i gamle Dage. I ville maaske villigen indrømme, at alle Sekterne, som bekjende sig til Kristendommen, ikke kunne lære Kristi rene Lære og lede Menneskene paa den Vej, som fører til Salighed, og dersom de ikke alle ere rette, har det da aldrig opkommet i Eders Tanker, at der kunde være en Mulighed for, at de alle kunde være vrange?

Om Foraaret 1820 fortalte Herren en ung Mand i Amerika, at alle Sekterne vare en Vederstyggelighed i hans Aasyn, at de vare alle fordærvede, at de droge nær til ham med deres Mund, medens deres Hjærter vare langt fra ham, og de lærte Lærdomme, som vare Menneskers Bud, havende Gudfrygtighedens Skin, men fornægte dens Kraft. Denne unge Mands Navn var Josef Smith. Den 22de September 1827 overleverede en hellig Engel ham nogle hellige Optegnelser, som han blev befalet at oversætte ved Hjælp af Urim og Thummim eller de „hellige Udtydere," som vare gjemte ved Optegnelserne.

Den 15de Maj 1829 viste Johannes den Døber sig for ham og Oliver Cowdery. Han lagde sine Hænder paa dem og bekræftede det aaronitiske Præstedømme, hvilket gav dem Myndighed til at døbe hverandre og hele Menneskeslægten med Vand i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Siden efter kom Peter, Jakob og Johannes og bekræftede det højere eller det melkisedekske Præstedømme og Apostelskab paa dem.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret den 6te April 1830. Den Almægtige gav en Samling af Aabenbaringer og Befalinger til Kirkens Ledelse, og Tegn fulgte dem, som troede, i Overensstemmelse med Frelserens Forjættelse i Markus 16, 17. 18. Verdens Forfølgelse tiltog efter Haanden, som den unge Kirke voxede i Antal, men endnu har den en Tilværelse og voxer stadig. Dersom I ønske en Plads i Guds Rige, da maa I blive Medlemmer deraf. I en Aabenbaring af Jesus Kristus, given til Josef Smith og sex Ældste i September 1832, findes følgende bestemte Sprog: „Derfor siger jeg igjen til Eder, som jeg sagde til mine Apostle, at hver Sjæl, som tror paa Eders Ord og bliver døbt i Vand til Syndernes Forladelse, skal annamme den Hellig-Aand . . . Sandelig, sandelig siger jeg Eder, de, der ikke tro paa Eders Ord og ikke blive døbte i Vand i mit Navn til deres Synders Forladelse, paa det de maa faa den Hellig-Aand, skulle fordømmes og ikke komme i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er; og denne Aabenbaring og dette Bud til Eder er i Kraft fra denne Time over al Verden."

Kjære Læser! Du vil maaske ikke give Agt paa denne Advarsel; men vær vis paa, at Du vil møde den herefter. Den fremstilles derfor for Dig med det inderlige Ønske, at Du for Din egen Sjæls Skyld, vil skjænke den en alvorlig Opmærksomhed. Herren sender endnu sine Tjenere, der prøve paa at bringe Menneskene Frelse, ved at advare dem og bære deres Vidnesbyrd for dem; og han siger i en anden Aabenbaring, som blev given i December 1832: „Thi efter Eders Vidnesbyrd kommer der et Vidnesbyrd ved Jordskjælv, der skal foraarsage en Jamren midt inden i Jorden, og Menneskene skulle falde om paa Jorden og skulle ikke kunne staa. Og ligesaa kommer der et Vidnesbyrd ved Tordens Røst, og Lyns Røst, og Storms Røst, og Havets Bølgers Røst, der hæve sig over deres Grænser. Og alle Ting skulle være i Bevægelse, og Menneskene skulle forsmægte; thi der skal komme en Frygt over alle Folk."

Som en ydmyg Guds Tjener henvender Skriveren heraf sig til Eder, og beder Eder nøje at overveje disse Ting. Have I ikke lagt Mærke til Beretningerne om Jordskjælvene og Oversvømmelserne o. s. v. i det forløbne Aar i Ny-Zealand, Indien, Europa og Amerika? Kunne I ikke se Menneskenes Hjærter forfærdes for den skrækkelige Krisis, som er nær for Haanden? Ville I ikke anerkjende Guds

Haand i disse Tildragelser? Ville I undgaa Guds Dom over det store Babylon? Om saa er, da annammer Evangeliet og forsamler Eder med Guds Folk medens det er Tid; thi jeg bevidner for Eder, at Guds Doms Time er nær for Haanden.

Profeten Josef Smith har beseglet sit Vidnesbyrd med sit Blod, og tillige med mange af sine Brødre, er han gaaet hen og har forenet sig med en ædel Hær af Martyrer, som ere blevne ihjelslagne for Guds Ords og det Vidnesbyrds Skyld, som de bare; (Aab. 6. 9.) ikke desmindre har Gud begyndt sit Værk paa Jorden, og har oprettet sit Rige, som aldrig skal blive tilintetgjort eller givet til et andet Folk, men det skal bestaa evindeligen.

Lærdomme om Troen.

Mormonismen lærer følgende Lærdomme: Tre Ting ere nødvendige, for at fornuftige og intelligente Væsner kunne øve Tro paa Gud til Liv og Saliggjørelse.

Først, Troen at Gud virkelig er til.

Andet, et sandt Begreb om hans Karakter og Egenskaber.

Tredie, en Overbevisning om, at det Liv, vi leve, er i Overensstemmelse med hans Villie.

Det er næsten ikke nødvendigt, at vise det fornuftige i disse Lærdomme med Hensyn til Troens Princip. Ved første Øjekast fremstiller det sig klart, naar denne Paastand fremføres, at det første som er nødvendigt, for at øve Tro paa Gud, er at have en fast Ide, at Gud virkelig existerer, thi ligesom Skriften siger: „Det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til.“ Heb. 11, 6.

Det er ligesaa nødvendigt, at Mennesket maa forstaa noget om Guds Karakter og Egenskaber, for at øve Tro. Det maa vide, at Herren er langmodig, barmhjærtig, taalmodig, almægtig og retfærdig o. s. v.; thi hans Hjærte vilde forfærdes i ham, paa Grund af hans medfødte Skrøbeligheder, dersom han ikke havde Ideen om Barmhjærtighed og Taalmodighed saa vel som Retfærdighed forenede i Begrebet om Guddommen.

Men den vigtigste af disse Sætninger for dem, som ønske at øve Tro paa Gud, er muligvis den tredie. Der kan ikke være noget mere sandt, end at den Mand, som har en levende Kundskab om, at hele hans Liv er en Vederstyggelighed for Herren, kan visselig aldrig komme frem for ham med nogen Tillid til, at erholde en naadig Bønhørelse, eller være i Stand til at faa Himlens Kræfter til at virke for hans Velfærd eller hans Venners Interesse. Et retfærdigt Liv er derfor nødvendigt, for at et Menneske kan i nogen høj Grad øve Tro.

— Dersom din Fjende hungrer, giv ham Brød at æde; og dersom han tørster, giv ham Vand at drikke; thi du skal samle Gløder paa hans Hoved, og Herren skal betale dig det.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Herren har talet.

„Hører i Himlen! og du Jord, mærk! thi Herren har talet". Med disse Ord begyndte Profeten Esaias sine Advarsler, Lærdomme og Profetier til gamle Israel, og det var en højtidelig Sandhed, som han bekjendtgjorde at „Herren havde talet". Profeten forstod godt, hvor nødvendigt det var for hans Missions Fremgang, at indprænte dette Faktum i Folkets Sind; og han kaldte paa Himmelen til at bevidne, og paa Jorden til at høre, at Herren havde talet. Om det lykkedes ham at faa denne Ide ind i Folkets Sind, da kunde han med god Grund forvente, at Resten af hans Mission vilde sammenligneIsesvis blive let; og derfor er der uden Tvivl lagt saa stor Vægt paa denne Bemærkning.

Israels Ældste, som nu ere sendte ud i Verden for at lære Menneskeslægten have en lignende Forkyndelse at bringe — „Herren har talet" — og vi sige: bekjendtgjør det, alle I Ældste! bær Vidnesbyrd om det, I Himle! og hør det, I Indbyggere paa Jorden! Ligesom det var med Esaias, saaledes er det med de Ældste i Dag. Det er nødvendigt at gjøre det klart for Folkets Forstand, at Herren har talet fra Himmelen, hvortil vi ere Vidner. Om denne store Sandhed kan blive indprentet i Jordens Indbyggeres Sind, til hvem vi ere sendte med dette Budskab, da vil Resten af vor Mission være let at udføre.

Erfaringen viser dog, at Satan, der uden Tvivl forstaar disse Ting, ligesaa godt som vi gjør, bevogter nøje disse Punkter, og har ved falske Lærere indbildt Folket, at Aabenbaring for længe siden ophørte. Som Nogle sige: „Aabenbaring begyndte i Eden og endte paa Patmos". Ved deres falske Fornuftslutninger og Fordrejninger af Skriften have de faaet Folket til at tro, at Guds Mund var tillukt og at Indspirationens Røst vilde aldrig mere blive hørt, eller Engle eller Seere, eller Profeter komme med Kjærlighedens glade Budskab, Irettesættelse eller Meddelelse til at opmuntre Menneskenes Sønner i denne Verden, hvor de fleste af Menneskeslægten staa skjælvende mellem Haab og Frygt. Satan har ved sin List bortstjaalet Folkets Hjærter og indgydt Følelser hos dem, imod at modtage nogen Meddelelse, der gjorde Fordring paa at være aabenbaret fra Himlen, siden de gamle Apostle hensov. Som Følge af denne Vantro paa ny Aabenbaring, finder de Ældste det vanskeligt, at faa Folket til at høre sig, og dog er det vor Pligt at udraabe Proclamationen — „Herren har talet" — enten Folket vil høre os eller ikke. Dersom vi ere flittige i Udførelsen af vore Pligter og ere trofaste Vidner om denne store Sandhed, da vil Herren antage vort Arbejde og krone os med evigt Liv i hans Rige, og han vil dømme Jordens Indbyggere, som forkaste hans Tjeneres Vidnesbyrd. Herren sover ikke; hans Øjne ere ikke blinde; hans Haand er ikke forkortet; ej heller lader han sig spotte af sine Børn. Det gamle Israel forkastede Esaias og mange andre Profeters Ord. Jøderne forkastede Guds Søn; men de maatte dyrt betale for at forkaste Herrens Ord. Det kostede Israels

og Juda Riger deres Herlighed og Uafhængighed, og deres Stolthed blev ydmyget. Det bragte Guds Forbandelse over deres Land, saaledes at Landet, som en Gang var frugtbart, blev øde ja næsten lig en Ørken. Det jevnede Jerusalems Mure, ødelagde den hellige Stad, og nedbrød deres prægtige Tempel. Det bragte en Hunger over dem, hvori en hel Million Mennesker omkom. Det bragte en Krig, hvori Hundreder og Tusinder bleve ødelagte ved Sværd, og Resten bleve solgte som Fanger og adspredte iblandt Jordens Nationer, hvor de have været siden som Fremmede og Udlændinger; værende i Verden og dog ikke af Verden; foragtede, hadede, bespottede, forfulgte, et Øgenavn og Mundheld iblandt alle Nationer, hvor de have vandret; en Gjenstand for Haan og Foragt, som har været rettet imod dem, medens Grusomheden har leet af deres Lidelser. De vil en Gang forstaa, at det har kostet noget at forkaste Guds Tjenere, som kom til dem og sagde: „Herren har talet" hør vort Budskab. Jøderne raabte ikke forgjæves „korsfæst ham, korsfæst ham, og lad hans Blod komme over os og vore Børn". Deres ugudelige Bøn blev hørt og besvaret ikke alene til deres, men deres Børns Sorg.

Den samme Gud regjerer endnu i Himmelen og kontrollerer Menneskers og Nationers Skjæbne. Han har sendt et andet Budskab til Jordens Indvaanere, og byder dem at omvende sig, thi Himmeriges Rige er forhaanden, og hans Doms Time er nær, og de Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ere Vidner dertil, og det er vor Pligt at være flittige i vort Arbejde, og om Nationerne forkaste vort Vidnesbyrd og behandler os som gamle Israel behandlede Guds Tjenere, da vil der komme en forfærdelig Dom over Nationerne; thi de samme Aarsager vil frembringe de samme Følger, og Herren vil hævde sin Lov og sine Tjenere, og hans Evangelium vil blive indført, hans Rige komme, hans Villie ske paa Jorden som i Himlen, og de Retfærdige modtage deres Belønning for deres Trofasthed.

Mill. Star.

Korrespondance.

Kjøbenhavn d. 17de Januar 1887.

Præsident N. C. Flygare,

Kjære Broder!

Som De ved, forlod jeg Kjøbenhavn den 7de dennes for at besøge Menigheden paa Bornholm. Jeg havde en efter Aarstiden særdeles behagelig Rejse, og var saa heldig strax efter min Ankomst, at møde Brødrene C. O. Folkmann og C. Hansen, og fandt dem i bedste Velgaaende, fulde af Iver og Interesse for Herrens Gjerning og med de bedste Forhaabninger og Udsigter for Fremtiden; og i Sandhed ikke uden Grund, thi Evangeliet har i den senere Tid haft god Fremgang paa denne affidesliggende Ø.

Da jeg for et og et halvt Aar siden besøgte Bornholm, talte Grenen kun 19 Medlemmer, medens den i Dag har et Antal af 34, og dog har 16 Individer emigreret i samme Tidsrum. Siden Konferencemødet i October ere 11 blevne døbte, hvilket er mig saameget glædeligere at meddele, som fem af disse ere mine Slægtninge. De fleste af de Døbte ere unge Mennesker i en Alder fra 16 til 30 Aar.

Det er en stor Glæde at høre, at unge Mænd og Kvinder i denne letsindige og forfængelige Slægt vælger at vandre paa Dydens Sti, hvor de, ledede ved Herrens Aand og hans inspirerede Tjenere, vil naa det herlige Maal, for hvilket vor himmelske Fader satte sine Børn her paa Jorden — en celestial Herlighed i hans evige Rige. O hvor lykkelige ere ikke de, som i deres Ungdom annamme Evangeliet og vandre trofast paa Sandhedens og Hellighedens Vej og derved undfly Babylons Synd og Elendighed.

De faa Dage jeg opholdt mig paa min Fødeø, benyttede jeg til i Forening med Brødrene at besøge de Hellige og mine Slægtninge, og vi afholdt tre livlige Forsamlinger, hvilke vare godt besøgte saavel af Fremmede som af de Hellige. En blev døbt under mit Besøg, og jeg forlod Øen med Bevistheden om, at vi er ingenlunde færdige med Evangeliets Høst paa Bornholm.

Da det er sjeldent at noget bliver offentliggjort, om de mange Helbredelser iblandt de Hellige, formedelst Tro og Salvelse, ønsker jeg at benytte denne Lejlighed og meddele et Tilfælde hvormed jeg blev bekjendt under mit Besøg hos mine Slægtninge. Min Onkels Datter, en Pige paa 16 Aar, havde i en Tid af to Aar lidt af Svaghed, især i Lemmerne, som gjorde hende udygtig til næsten ethvert Slags Arbejde. Nogle faa Forsamlinger havde været afholdte i min Onkels Huus, hvorved hun havde erholdt Tillid til de Ældstes Vidnesbyrd og Tro paa Evangeliet, og hun ønskede at vorde helbredet ved Guds Kraft. Medens en af de Ældste var i Besøg i hendes Hjem, blev hun, ifølge sit Ønske og i Overværelse af flere af Familiens Medlemmer, salvet med Olie og blev formedelst Troens Bøn fuldstændigt helbredet, og har fra den Tid været i Stand til med Lethed at gaa tre Mile tilfods paa en Dag for at overvære Forsamlingerne. Hun har senere tilligemed flere af Familien annammet Evangeliet. I alt dette tilkommer Himlens Gud Æren. Han har gjengivet Evangeliet og Præstedømmet, han velsigner de Troende med Aandens Gaver, og paa denne Maade stadfæster sine Tjeneres Vidnesbyrd ved medfølgende Tegn.

Fra de forskjellige Grene paa Sjælland lyder glædelige Efterretninger, og Udsigterne ere langt bedre, end de vare ved vort sidste Konferencemøde. Godt besøgte Forsamlinger afholdes blandt Fremmede, og nogle Faa ere blevne døbte.

Her i Kjøbenhavn har vore Forsamlinger været besøgte af mange Fremmede, og 13 ere døbte i den senere Tid. Fraseet nogle ubetydelige Tilfælde af Forstyrrelse i vore Forsamlinger paa enkelte Steder, nyder vi Fred og Frihed saavel fra Øvrigheden som fra Folkets Side, og Brødrene, endskjønt nogle af dem er ældre Mænd, nyder alle udmærket Helbred i denne Vinter og udviser den største Iver og Virksomhed for Evangeliets Forkyndelse.

Med venlig Hilsen tegner jeg mig
Deres Medtjener i Christo

J. C. Nielsen.

Herrens Værk i Palæstina.

Jaffa, Palæstina, d. 13. Decbr. 1886.
Præsident D. H. Wells,
Kjære Broder!

Evangeliet har vundet Venner, og der er Nogle, som tro i forskjellige Dele af dette Land. Der gaves mange Lejligheder til at prædike paa min sidste Tour. I Asdod lyttede Araberne til med stor Opmærksomhed, thi de betragte

Mormonismens Forkyndelse iblandt dem som en Opfyldelse af nogle af Koranens Profetier. De modtog mig med Venlighed, og jeg var aldeles uantastet, uagtet jeg rejste alene og tilfods og undertiden om Natten, fra Jaffa til Gaza, derfra tilbage til Asdod; derpaa til Jaffa og Jerusalem og tilbage til Jaffa. I nogle Tilfælde blev jeg tilbudt Spise og at ride paa Kameler. I Sarona gav de tydske Ledere mig en Lejlighed til at prædike til et stort Antal Mænd og Kvinder. I Jerusalem modtoge Lederne af Tempel-Selskabet mig meget høfligt og omtalte Geo. A. Smith, som var der i Aaret 1872, med megen Agtelse.

I Nærheden af Jaffa blev et mærkeligt Tegn set en Eftermiddag af mange Folk. Soldater og Ryttere saas i Luften, og derefter saa de en Drage flyve sagte i sydvestlig Retning. Jeg saa ikke noget af det; men mange Folk paastaa, at de saa dette Under.

Jeg begiver mig i Dag paa Rejsen til Beirut i Syrien. Jeg har Anbefalings Breve til Nogle, som boe der. Fra Beirut skal jeg returnere til Haifa, hvor jeg venter at finde Nyheder fra Brødrene.

Der var to Prædikanter i Haifa, som strede ivrigen imod Evangeliet. En kaldte mig et Djævelensbarn, og bød mig i Jesu Kristi Navn at forlade Værelset. De bleve dog snart begge indviklede i Modsigelser baade af Fornuft og Bibel, saa at de, som vare nærværende, med Lethed kunde forstaa, hvem der havde Sandheden. Evangeliet gjør Fremgang, om end sagte saa dog sikker, og heri saa vel som i alle Guds Velsignelser glæder jeg mig; thi han er ligesaa sanddru i Asien som i Amerika.

Deres trofaste Broder

J. Spori.

Døden og Aandeverdenen.

En mærkelig Beretning om en Mand, som døde og kom til Live igjen.

„Om jeg tror, at der er et Liv efter dette?" — „Jo ganske vist; thi jeg var selv en Gang død og veed, at jeg beholdt Bevidstheden, efter at Aanden havde forladt mit Legeme. — Se ikke saa forskrækket paa mig. Jeg er ikke sindssvag, men jeg skal gjerne fortælle Dem om den Sag, dersom De ønsker at høre mig."

Den Herre, som udtalte disse mærkværdige Ord havde aldeles ikke Udseende af en Galning. Det var en middelaldrende, høj, mager Mand med graasprængt Haar og saa i det Hele taget ud som en Gentleman. Hans dybtliggende, graa Øjne fæstede sig skarpt paa Referenten, medens han vedblev:

„Det er en besynderlig Historie, og jeg spørger undertiden mig selv, om det ikke Altsammen var en Drøm eller et Fantasibillede, men andre Personers Vidnesbyrd forsikrer mig om, at Alt var Virkelighed. — I Foraaret 1870 blev jeg kastet af min Ridehest og slæbtes et Stykke henover den frosne Jord. Man optog mig bevidstløs og bar mig hjem, hvor Lægehjælp snart kom tilstede. Lægerne kunde ikke opdage nogen betydelig udvortes Skade og benyttede derfor de sædvanlige Midler for at bringe mig til mig selv igjen, men forgjæves. Jeg vedblev at ligge i en bevidstløs Tilstand som grænsede til Katalepsi, for flere

Dage. Jeg erindrer ikke det Mindste af, hvad der foregik omkring mig i den Tid. De første Tegn paa Bevidsthed, som jeg fornam efter at være falden af Hesten, var en besynderlig Følelse, lig den, man undertiden har, før man vaagner af sin Søvn. Jeg forsøgte at rejse mig, men kunde ikke. Gjennem mine halvaabne Øjenlaage saa jeg min Hustru og en fremmed Herre (hvem jeg siden erfarede var min Sygevogter) staa ved min Seng. Jeg talte til dem, men af Udtrykket i deres Ansigt kunde jeg forstaa, at de ingen Lyd havde hørt. Derpaa saa jeg, at et Udtryk af Skræk spredte sig over min Kones Ansigt, og hun udraabte: Han dør! og sprang ud af Værelset. En Læge, som jeg var velbekjendt med, nærmede sig hurtig Sengen. I bestemte Udtryk betydede jeg ham, at jeg slet ikke var død, men tværtimod følte mig ganske rask. Til min Forundring tog han ikke mindste Notits af mine Ord, og jeg spurgte derfor helt skarpt, om han og hele min Familie spillede Komie for mig for at indbilde mig, at jeg var alvorlig syg. Intet Svar. Jeg var nærved at fortvivle. Min Kone, mine to Døtre, min Søster, Sygevogteren og Doktoren stode alvorligt grupperede omkring Sengen, og ikke en Eneste af dem viste Tegn til at have hørt, hvad jeg havde sagt. Tværtimod bar Alles Ansigter Udtrykket af den dybeste Sorg. Min Kone faldt paa Knæ ved min Side, tog min Haand i sine og græd bitterligen. Mine to Døtre stode hver paa sin Side af hende svømmende i Taarer, medens Lægen stod med Fingeren paa min Puls og med sørgmodige Blikke betragtede mig. —"

Hvad skulde alt dette betyde? Pludselig for den Tanke mig gjennem Hovedet: Jeg er i Færd med at dø, og dette er Døden! Men nej, tænkte jeg, det kunde det umuligt være, thi jeg var fri for alle Smerter og følte ikke det ringeste legemlige Ildebefindende. Dog kunde jeg ikke blive klog paa denne mærkværdige Letargi (Ufølsomhed). Den var aldeles ulig Alt, hvad jeg hidtil havde erfaret, og syntes at tiltage. Hele mit Legeme syntes at blive opløftet og ført bort fra alle materielle Omgivelser. Jeg kunde tale, men det var tydeligt, at min Røst ikke kunde høres. Men hvad Ondt var der i at dø, dersom dette var Døden? At dø var jo helt behageligt. Saa begyndte mit Livs Handlinger at passere forbi min Sjæl. De Gode og de Onde saavel som de Ligegyldige passerede forbi mit Blik i højtidelig Procession, og jeg mindes endnu, hvorledes det glædede mig at se, at mine gode Gjerninger vare talrigere, end jeg tænkte. „Jeg har saaledes ikke været et saa meget daarligt Menneske", tænkte jeg; men ak, hvilken Armee af onde Gjerninger traadte derefter frem for mig! Jeg var alligevel en grov Synder, tænkte jeg videre. Besynderligt, at jeg aldrig havde tænkt paa at holde Bøn. En Tanke om Gud eller Himmelen, om evig Lyksalighed eller evig Fordømmelse havde aldrig trængt ind i mit Hjærte. Jeg mærkede, at det blev besværligt for mig at drage Aande, en tung Byrde syntes at hvile paa mit Bryst, og det susede for mine Øren. Jeg kæmpede imod denne Følelse af al min Magt. Derpaa forekom det mig, som om jeg faldt — ned, ned, ned. Jeg for igjennem Luften som en Pil. Om De nogensinde har drømt om at falde ned fra en svær Højde, saa kan De gjætte, hvilke forfærdelige Følelser jeg gjennemgik. Tilsidst formindskedes Farten, og jeg svævede i Luften, som om jeg havde Vinger. — En Rystelse som af et galvanisk Batteri bragte mig til mig selv — jeg stod ved et aabent Vindue i mit Sengekammer. Henne i et Hjørne stod min Seng, og tæt om-

kring den stod min sørgende Familie, Lægen og Sygevogteren. Doktoren rejste sig. „Det er forbi, han er død", sagde han, og trak i det samme Lagenet over en menneskelig Skikkelse, som laa henstrakt paa en Baare.

„Var jeg død? — Jeg kunde næsten ikke tro det, og dog følte jeg, at en stor Forandring var foregaaet med mig. Jeg gik hen over Gulvet og lagde min Haand paa min Kones Hoved og hviskede kjærlighedsfulde Ord i hendes Øren. Hun hørte det ikke. Jeg saa paa den Døde i Sengen, hvis Ansigtstræk jeg tydelig skjelnede, skjøndt de vare tildækkede. Trækkene vare gustne og kolde og blege som Døden. Ja visselig, han var død, derom kunde Ingen tvivle mere.

Men jeg havde ventet en anden Modtagelse i Aandeverdenen. Her fandtes ingen Elysaiske Marker; ingen himmelske Kar; ingen gyldne Stæder med Porte af Perler; ikke et eneste Væsen med Vinger hilsede mig velkommen. Derimod var jeg i mit eget Værelse; Ingenting var forandret uden jeg, og endda havde jeg forladt Verden. Jeg maatte le, naar jeg kom til at tænke paa alt dette Nonsens, som igjennem alle Tidsaldere er bleven skrevet om Livet efter Døden. Dette var noget ganske Andet, end hvad jeg havde hørt eller læst om.

Jeg gik ned ad Trappen og ud paa Gaden. Nu forandrede Scenen sig. Husene, Gaderne og alle andre kjendte Gjenstande forsvandt, og i Stedet for oprullede et skjønt Landskab sig for mit Blik. Under mine Fødder laa et dejligt Grønsvær med de nydeligste Blomster. Langt borte i det Fjerne saas blaa, bølgende Høje, skjøndt der ingen Horisont var at se. Luften var fuld af den behageligste Blomsterduft og de skjønneste Fugle kvidrede muntert i Træernes Grene. Dette maatte være Himlen, tænkte jeg, men muligvis en Privathimmel, thi menneskeligt Væsen var ikke at se nogetsteds.

Endelig fik jeg Øje paa noget langt borte, som fremkaldte de gladeste Følelser hos mig. Det var en Mængde menneskelige Væsener. De kom nærmere og nærmere, og snart befandt jeg mig iblandt dem. De saa forundrede paa mig, naar jeg talte til dem, men svarede mig ikke. De syntes at være halv bange for mig, og med bortvendte Ansigter ilede de videre. Man skyede mig! Og der var velbekjendte Ansigter i denne Skare — Venner, som jeg havde kjendt paa Jorden, men de syntes ikke at gjenkende mig. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gribe til. Jeg kunde blot vente og haabe. Jeg forstod paa mig selv, at jeg ikke var lig dem, men hvoriForskjellen bestod, begreb jeg ikke.

Medens jeg endnu betragtede den sig bortfjernende Skare, følte jeg, at en usynlig Magt førte mig bort, men jeg vidste ikke hvorhen. Efterhaands forsvandt den blaa Himmel; Fuglenes muntre Toner forstummede; Græsset under mine Fødder blev haardt og stivt; en Gysen gjennemfoer mig — og jeg stod atter paa min egen Gaardsplads. Samme mystiske Magt drog mig ind i Huset og op paa mit eget Værelse. Der var Alting endnu, som da jeg forlod det. Paa Sengen laa endnu mit kolde Lig, og ved dets Side sad en gammel Kone og vaagede. Jeg forsøgte at fjerne mig fra dette uhyggelige Syn, men en Jernhaand holdt mig fast til Stedet. Fortvivlet kæmpede jeg for at rive mig løs, thi jeg havde en Anelse om, at en Ulykke forestod mig. Men forgjæves. — Jeg førtes nærmere og nærmere Sengen, og, overvældet af Rædsel, faldt jeg med et højt Skrig over mit kolde Legeme og tabte Bevidstheden.

„Han lever endnu", var den første Lyd, som naaede mit Øre, da jeg atter kom til Bevidsthed. Jeg laa i min Seng,

i mit eget Værelse, omringet af mange Personer, som jeg kun flygtigt gjenkjendte, skjøndt jeg havde en Ide om, at det var min Familie. Jeg var altsaa ikke død! Det var saaledes blot en Drøm! Mit Hoved var for svagt til at fatte alt dette, og jeg søgte at glemme de Scener, som jeg havde oplevet. Hvad jeg led i de derpaa følgende Timer, kan ingen menneskelig Tunge beskrive. Et helt Livs Smerter vare koncentrerede i disse faa Øjeblikke.

Resten er snart fortalt. Jeg kom mig efterhaands, og med Tiden kunde jeg igjen tage fat paa mine Forretninger. Jeg erfarede siden, at da man antog, at jeg var død, sendte man Bud efter Begravelseskommissæren (the sexton), for at han skulde balsamere mit Legeme; men da denne Herre gjorde et Indsnit i mit Ben for at indsprøjte sit Balsamerings-Fluidum, forbausedes han ved at se det røde Blod flyde ud af Saaret. Lægerne bleve hurtigt tilkaldte, og efter en længere Raadslagning bleve de enige om at opsætte Begravelsen en Tid for yderligere at afvente Resultatet. Næste Dags Eftermiddag blev Ligvogteren næsten skræmmet fra Forstanden ved at se det formentlige Lig pludselig rejse sig op i Sengen med et højt Skrig. Den Døde var kommen til Live igjen.

„Om jeg virkelig tror, at jeg var død? — Ja ganske vist, og jeg tror oven i Kjøbet at kunne forklare Fænomenet. Der findes visse Kraftprinciper i Naturen, som besjæle alle Ting; kald det hvad man vil — jeg kalder det Livet. Man kan let forstyrre de Betingelser, som holde Livet (eller Aanden) og Legemet sammen, og naar dette sker, dør Skabningen, men man har endnu ikke lært at gjenforene de forstyrrede Livsbetingelser — om vi kunde det, saa vilde vi kunne leve evindelig. Nu, vel, i Hændelsen med mig antager jeg, at Opløsningsprocessen ikke har været fuldstændig, det vil sige, at der endnu fandtes visse Elementer tilbage i mit Legeme, som gjorde det muligt for Livsgnisten at vende tilbage og forene sig med sit forladte Tabernakel. Sjælen drog gradvis ud af mit jordiske Tabernakel, alt efter som Livsbetingelserne bleve mindre og mindre; men disse Betingelser bleve ikke fuldkommen tilintetgjorte — der var nok tilbage til at holde Livet eller Sjælen i en Traad og drage den tilbage, dersom Livsbetingelserne bleve bedre. Jeg var muligvis ni Tiendedele død — netop død nok til at kunne svæve om i Aandeverdenen en Tid, men ikke død nok til at kunne blive der. Derfor kunde de virkelige Aander, som jeg mødte, ikke slutte sig til mig og jeg heller ikke til dem.

Saa snart Dødsprocessen standsede i mit Legeme, som jeg efterlod paa Jorden, forbedredes Livsbetingelserne saa meget, at Livet atter blev muligt. Livskraften blev stærkere og stærkere og kunde tilsidst atter drage den flygtende Aand til sig, og saa snart dette skete, blev det ni Tiendedele døde Legeme en levende Organisme. Jeg lærte ogsaa at indse, at Tiden ikke har nogen Begrænsning i Aandeverdenen; thi hvad der for mig syntes at vare kun nogle Minutter, var i Virkeligheden sex og tredive Timer paa Jorden.

(Cleveland Plaindealer.)

Den gyldne Stad.

(Efter Historieskriveren Herodotus.)

Den vidtberømte Stad Babylon, ogsaa kaldet den gyldne Stad, som var Hovedstaden i Chaldæa, eller det Babylonisk-Chaldæiske Rige, laa paa en stor Slette. Den var bygget i Firkant, og var i Udstrækning omtrent otte Gange større end Englands Hovedstad, London. Staden var 480 Stadier, omtrent 17 danske Mile, i Omkreds, omgiven af en Mur, 300 Fod høj og 100 Fod bred, og befæstet med 250 Taarne, og havde 100 svære Kobberporte med Jernbomme, 25 paa hver Side, og Taarnene saaledes fordelte, at der var 4 mellem hver Par Porte og 4 ved hvert Hjørne. Den gamle Mur omgaves desuden af en Grav, hvis Dybde og Bredde svarede til Muren, og var beklædt med samme Materiale, hvoraf Muren var opført, nemlig brændte Sten med Asphalt Forbindning, og fyldt med Vand fra Floden Euphrat.

Inde i Staden stod Belus-Templet, som var 1/8 dansk Mil i Omkreds og omtrent 750 Fod højt. Den hele Bygning bestod af 8 særskilte Taarne, det ene højere end det andet. Paa det højeste Taarn var et Kapel, hvor Belus-Dyrkerne holdt deres fornemste Andagt; og paa Toppen af dette stod et Observatorium for astronomiske Jagttagelser o. s. v.

Floden Euphrat randt gjennem Staden fra nord til syd, og delte den i to næsten lige store Dele. Paa begge Sider af Floden vare murede Kajer af samme Bredde som Stadsmuren med Trappetrin, som førte ned til Floden. Over Floden var der en prægtig Bro opført, og ved hver Ende af samme stod et prægtigt Palads. Det større Palads var stærkt befæstet med 3 Mure, den ene uden om den anden, og et stort Taarn. Den hele Omkreds var 2 danske Mile. Der fandtes ogsaa en Forbindelse imellem Paladserne ved en underjordisk Gang eller Tunel, anlagt under Floden.

Stadens brede Gader og Veje, 50 i Antal, vare hver omtrent 3¾ danske Mil lange, løbende i rette Linjer fra Port til Port, og overskjærende hinanden i rette Vinkler, derved delende Staden i 676 lige Firkanter, hvoraf mange vare optagne af Huse og andre Bygninger, medens flere bleve anvendte til Marker, Planteringer eller Lysthaver.

Paa det kongelige Slots Grund vare hængende Haver anlagte paa Terrasser, saaledes at den ene hævede sig trinvis over den anden til samme Højde som Murtinderne, eller 150 Fod, det hele omgivet af en 22 Fods tyk Mur. Disse Terrasser, der vare forenede med hverandre og steg op trinvis, vare alle belagte med frugtbar Jord, hvori alle Slags Træer, Buske og Blomster voxede. Paa den højeste Terrasse var anlagt en Vandbeholder, som forsynedes med Vand fra Floden ved Hjælp af en Maskine, der vandede Haven.

Denne prægtige og godt befæstede Stad blev dog besejret. Nebucadnezar døde. Under Beltsazar, som efterfulgte ham, faldt det mægtige Rige, Babylon, eller med andre Ord, et andet Folk erobrede det og tog det i Besiddelse.

Blandinger.

Operation af Brystsyge. I Paris er der i disse Dage foretaget en Operation, som har vakt stor Opsigt i den medicinske Verden, og som vil vække en endnu større blandt den Mængde Mennesker, hvis Lunger ikke ere ganske normale. To Læger, Prengrueber og Beurmann, have ved en heldig Operation fjærnet en Abces fra den ene Lunge paa en liden tolvaars Pige, der alt var i den Grad medtaget og udmagret, at man kun ventede hendes Død. Brystet blev aabnet under Skulderbladet, Huden løsnet, Musklerne gjennemskaarne med Korssnit, saa at det femte og sjette Ribben blottedes, Benhinden blev skaaren igjennem, og endelig blev et Stykke paa 5 Centimeters Længde taget ud af hvert Ribben, saa at Lungen laa blottet, Derefter blev den angrebne Del af Lungen brændt bort. Patienten mistede næsten intet Blod, og efter 3 Ugers Forløb er Saaret i Færd med at læges og Helbredelsen sikker. De to Læger sluttede deres Beretning til det medicinske Fakultet med den Udtalelse, at Pneumotomien var en saa lidet vanskelig Operation, at det laa nær at antage, at den vilde kunne gjøre store Tjenester ved Behandlingen af Phthisikere.

— Æggehviden er blandt de allerbedste Midler, man kan anvende, i Tilfælde af Brandsaar, siges der, og da man næsten til enhver Tid har Æg forhaanden, er det ogsaa let at gribe til, og man behøver ikke at spilde megen Tid med at skaffe Midlet tilveje. Æggehviden har en meget mere afkjølende Indflydelse end Bomolie og Bomuld, som har været meget anvendt til Lindring af Smerterne i saadanne Tilfælde. Det er Berørelse med Luften, som gjør Brand- og Skoldesaar saa smertefulde, og det gjælder derfor snarest muligt at faa Luften udestængt; jo snarere og jo fuldkomnere det kan ske, desto før vil Smerten lindres, og desto bedre vil Betændelsen i Saaret forebygges.

Kirsten Marie

Dødsfald.

~~Maren~~ Jensen, født Pedersen, afgik ved Døden i 17de Ward, Salt Lake City, den 3die Januar 1887. Hun var født i Bjerggaard, Hellevad Sogn, Hjørring Amt, den 7de Marts 1859. Emigrerede til Utah i 1875, og blev gift med Andrew Jenson den 30te August samme Aar, i hvilket Ægteskab hun avlede 2 Drenge og 2 Piger. Hun døde som et trofast Medlem i Kirken, og var elsket af Alle, som kjendte hende.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.